DOMSTOLENS KENDELSE (Første Afdeling)
14. oktober 1999 *

I sag C-437/98 P,

Industria del Frio Auxiliar Conservera SA (Infrisa), Bermeo (Spanien), ved advokaterne I. Sáenz-Cortabarría Fernández og M. Morales Isasi, Vizcaya, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat G. Harles, 8-10, rue Mathias Hardt,

appellant,

angående appel af kendelse afsagt den 15. september 1998 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sagen Infrisa mod Kommissionen (sag T-136/95, Sml. II, s. 3301), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne kendelse,

den anden part i appelsagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved J. Guerra Fernández, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i

* Processprog: spansk.

Luxembourg hos C. Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, L. Sevón (refererende dommer), og dommerne P. Jann og M. Wathelet,

generaladvokat: F.G. Jacobs
justitssekretær: R. Grass,

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 3. december 1998 har Industria del Frio Auxiliar Conservera SA (herefter »Infrisa«) i medfør af artikel 49 i EF-statutten for Domstolen iværksat appel til prøvelse af kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 15. september 1998 i sag T-136/95, Infrisa mod Kommissionen (Sml. II, s. 3301, herefter »den appellerede kendelse«), hvorved Retten frifandt Kommissionen for Infrisa's påstand om annullation af Kommissionens beslutning 95/119/EF af 7. april 1995 om visse beskyttelsesforanstaltninger over for fiskerivarer med oprindelse i Japan (EFT L 0, s. 56, herefter »den anfægtede beslutning«), i det omfang disse foranstaltninger vedrører varer, der var under transport til Fællesskabet på tidspunktet for beslutningens offentliggørelse, samt om erstatning for det tab, som sagsøgeren havde lidt ved denne beslutning.

2 I artikel 1 i den anfægtede beslutning hedder det:

»Medlemsstaterne forbyder indførsel af partier af fiskerivarer af enhver form med oprindelse i Japan.«

3 Den anfægtede beslutning er hjemlet ved artikel 19 i Rådets direktiv 90/675/EØF af 10. december 1990 om fastsættelse af principperne for tilrettelæggelse af veterinærkontrollen for tredjelandsprodukter, der føres ind i Fællesskabet (EFT L 73, s. 1), og blev vedtaget bl.a. ud fra følgende betragtninger:

»Eksperter fra Kommissionen har aflagt besøg i Japan for at efterprøve produktions- og forarbejdningsbetingelserne for fiskerivarer, der udføres til Fællesskabet; eksperterne konstaterede, at de garantier, som de japanske myndigheder officielt har givet, ikke bliver overholdt, og at produktions- og oplagringsbetingelserne for fiskerivarer viser alvorlige mangler i henseende til hygiejne og kontrol, som kan udgøre risici for beskyttelsen af folkesundheden« (første betragtning).

»Det er vigtigt at suspendere indførslen af alle fiskerivarer med oprindelse i Japan, indtil der sker en forbedring af hygiejne- og kontrolbetingelserne for produktionerne« (tredje betragtning).

4 Det fremgår af den appellerede kendelses præmis 13, 14 og 15, at Infrisa i januar 1995 besluttede at indkøbe 250 tons dybfrosset albacora-tunfisk hos det japanske selskab Itochu Corporation. 50 tons tunfisk, der ankom den 5. april 1995, blev underkastet sundhedskontrol og fortoldet. Men et parti på 200 tons, der var under transport til Fællesskabet på tidspunktet for den anfægtede beslutnings ikrafttræden den 9. april 1995, blev i medfør af denne beslutning ikke tilladt indbragt i Fællesskabet.

5 Den 3. juli 1995 anlagde Infrisa sag ved Retten med påstand om annullation af den anfægtede beslutning under anbringende af, at Kommissionen burde have taget hensyn til, at varerne var under transport til Fællesskabet. Selskabet påstod desuden Kommissionen dømt til at betale erstatning. I denne sag har Retten afsagt frifindelsesdom.

6 Infrisa har i appellen nedlagt påstand om ophævelse af den appellerede kendelse samt principalt om, at der træffes afgørelse vedrørende annullations- og erstatningspåstandene eller subsidiært alene tages stilling til annullationspåstanden, mens erstatningspåstanden hjemvises til Retten, eller endnu mere subsidiært om hjemvisning i det hele af sagen til Retten.

7 Infrisa har til støtte for appellen fremført tre anbringender. Det første går ud på, at Retten har gjort sig skyldig i en retlig vildfarelse ved at nå til det resultat, at Domstolens forkastelse af visse ugyldighedsindsigelser i dom af 17. juli 1997, sag C-183/95, Affish (Sml. I, s. 4315), der blev afsagt i en præjudiciel sag, måtte medføre afsigelse af kendelse om frifindelse. Det andet anbringende går ud på, at der foreligger en tilsidesættelse af retten til forsvar samt retten til en effektiv domstolsbeskyttelse for så vidt angår behandlingen af nye vurderingselementer, som blev forelagt Retten. Endelig har sagsøgeren med sit tredje anbringende gjort gældende, at Retten tilsidesatte sin egen rettergangsmåde for så vidt angår Rettens sammensætning.

8 Kommissionen har anført, at det første og det tredje anbringende klart må forkastes, mens det andet anbringende skal afvises eller subsidiært forkastes, og har således påstået appellen forkastet ved kendelse.

9 Det bemærkes, at ifølge artikel 119 i Domstolens procesreglement, kan Domstolen, når det er åbenbart, at appellen helt eller delvis skal afvises eller forkastes, når som helst beslutte at afvise eller forkaste appellen uden at indlede den mundtlige forhandling.

Det første anbringende

10 Infrisa har med det første anbringende gjort gældende, at Retten har gjort sig skyldig i en retsvildfarelse med sin afgørelse om, at dommen i Affish-sagen, der var en præjudiciel sag, kunne begrunde frifindelse ved begrundet kendelse i henhold til artikel 111 i Rettens procesreglement uden fortsættelse af sagens behandling. Faktisk blev det ikke i denne dom udtrykkeligt fastslået, at den anfægtede beslutning var gyldig. Der er derfor intet til hinder for i en senere dom at erklære den for ugyldig af andre grunde end dem, som Domstolen tog stilling til.

11 Retten har i al fald ikke angivet grundene til, at en dom i en præjudiciel sag, der fastslår, at en beslutning er lovlig, udgør et fyldestgørende grundlag for at fastslå, at et søgsmål retligt savner grundlag, og det så meget mindre, som de varer, der var omhandlet i det præjudicielle spørgsmål i Affish-dommen, ikke var under transport til Fællesskabet på det tidspunkt, da den omtvistede beslutning trådte i kraft.

12 Infrisa har endelig gjort gældende, at en frifindelse i annullationssøgsmålet ikke kan føre til, at der også træffes afgørelse om frifindelse i erstatningssøgsmålet. Retten burde således i al fald have pådømt Infrisa's erstatningspåstand efter bestemmelserne om Fællesskabets ansvar i henhold til en i og for sig lovlig retsakt.

13 Heroverfor har Kommissionen anført, at Retten faktisk har analyseret de anbringender, der blev fremført, og at den efter sin undersøgelse fastslog, at disse anbringender, bortset fra anbringendet om tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet, allerede var blevet behandlet af Domstolen i Affish-dommen. På baggrund heraf er det i overensstemmelse med traktatens bestemmelser om prøvelse af retsakters lovlighed, at Retten lægger denne praksis til grund. I det foreliggende tilfælde er ligheden mellem de to sager indholdsmæssigt ganske klar, og nye omstændigheder af nogen art kan ikke påberåbes.

14 Retten har således ifølge Kommissionen retmæssigt kunnet nøjes med at behandle de nye anbringender og de nye indsigelser mod de allerede i Affish-dommen behandlede anbringender. Det fremgår imidlertid af den appellerede kendelse, at Retten ikke indskrænkede sig til at henvise til Affish-dommen vedrørende de anbringender, der blev behandlet i den, men selv behandlede dem i realiteten.

15 Kommissionen har vedrørende erstatningssøgsmålet gjort gældende, at som fastslået af Retten kan der ikke blive tale om ansvar for Fællesskabet, da hverken den anfægtede beslutning eller andre retsakter eller handlinger fra Fællesskabets side har en retsstridig karakter, der kan pådrage Fællesskabet ansvar.

16 Det bemærkes indledningsvis, at ifølge artikel 111 i Rettens procesreglement kan Retten, når det er åbenbart, at den ikke har kompetence til at behandle sagen, eller at sagen må afvises, uden at fortsætte sagens behandling træffe afgørelse ved begrundet kendelse.

17 Det bemærkes i den forbindelse, at Domstolen i præmis 27 i Affish-dommen efter at have omformuleret det præjudicielle spørgsmål undersøgte, om den anfægtede beslutning, for så vidt denne indeholdt et fuldstændigt forbud mod at importere partier af fiskerivarer med oprindelse i hele det japanske område, burde erklæres ugyldig, fordi den var i strid med proportionalitetsprincippet, og om den var udtryk for magtfordrejning. Den foretog også en bedømmelse af dens gyldighed i forhold til ligebehandlingsprincippet, princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og EF-traktatens artikel 190 (nu artikel 253 EF).

18 Domstolen fastslog, at gennemgangen af den anfægtede beslutning intet havde frembragt, der kunne rejse tvivl om beslutningens gyldighed.

19 Det bemærkes endvidere, at Domstolen udtrykkeligt i præmis 58 i Affish-dommen udelukkede muligheden for at anvende en beskyttelsesforanstaltning, der består i at kontrollere de partier, som var afskibet på det tidspunkt, da den anfægtede beslutning blev truffet, på tidspunktet for indførslen.

20 For så vidt angår det søgsmål, som Infrisa anlagde ved Retten, fastslog Retten i præmis 28, 29 og 30 i den appellerede kendelse, at fem af de seks anbringender, sagsøgeren havde fremført, nemlig om tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, proportionalitetsprincippet, ligebehandlingsprincippet, tilsidesættelse af begrundelsespligten samt magtfordrejning i det store og hele allerede var blevet påberåbt i Affish-sagen, og at en mere indgående behandling derfor kun pånødede sig for så vidt angår sagsøgerens sjette anbringende om tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet samt for den argumentation, der i sagen specielt var fremført til støtte for de fem øvrige anbringender.

21 Retten behandlede således i den appellerede kendelses præmis 31-37 dette sjette anbringende om tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet og fastslog herved i præmis 33, at den anfægtede beslutning efter sin ordlyd finder anvendelse straks fra offentliggørelsesdatoen på enhver indførsel af fiskerivarer med oprindelse i Japan. I præmis 34 anførte Retten, at den omstændighed, at beslutningen har fået retsvirkninger for den vare, der er under transport til Fællesskabet, ikke bevirker, at den ikke har karakter af en beslutning, der finder anvendelse ex nunc, dvs. på enhver vare, der indføres på offentliggørelsesdatoen og derefter. I præmis 35 og 36 udtalte Retten, at da beslutningen ikke havde tilbagevirkende gyldighed, udgjorde den ikke en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet, og at anbringendet om en tilsidesættelse af dette princip således ganske klart var grundløst. Dette anbringende har Retten således undersøgt og pådømt uafhængigt af Affish-dommen.

22 Med hensyn til de fem andre anbringender bemærkes det, at Retten også har undersøgt hver enkelt af dem, idet den dog samtidig tog hensyn til de løsninger, der var givet i Affish-dommen.

23 Det skal endvidere bemærkes, at Retten i præmis 42 i den appellerede kendelse specielt i forbindelse med den påståede tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning undersøgte Kommissionens beslutning 97/513/EF af 30. juli 1997, 97/515/EF og 97/516/EF af 1. august 1997 om beskyttelsesforanstaltninger over for fiskerivarer med oprindelse i henholdsvis Bangladesh, Indien og Madagascar (EFT L 14, henholdsvis s. 46, 52 og 53), og fastslog, at disse beslutninger var blevet vedtaget efter den anfægtede beslutning og således ikke i noget tilfælde havde kunnet give anledning til en berettiget forventning, der kun kan grundes på de forhold, der forelå før vedtagelsen af en given foranstaltning.

24 Retten har således med føje kunnet anvende artikel 111 i Rettens procesreglement og fastslå, at de ulovlighedsindsigelser, Infrisa havde påberåbt sig, herunder det anbringende, som Domstolen ikke havde taget stilling til i Affish-dommen, ikke kunne føre til et andet resultat end det, der blev nået i denne dom.

25 Hvad erstatningssøgsmålet angår må det fastslås, at Infrisa til støtte for sin erstatningspåstand for Retten alene havde gjort gældende, at den anfægtede beslutning var ulovlig. Retten nåede derfor med føje i den appellerede kendelses præmis 84 til det resultat, at erstatningspåstanden ikke kunne tages til følge, idet der ikke forelå en sådan ulovlighed, der kunne pådrage Fællesskabet ansvar.

26 Det skal i denne forbindelse nævnes, at det ikke, som hævdet af Infrisa, af ordlyden af den appellerede kendelses præmis 24 kan udledes, at Retten mente, at erstatningssøgsmålet ikke savnede grundlag. Faktisk var erstatningssøgsmålet grundløs i og med, at annullationssøgsmålet var det.

27 Infrisa har i sin appel desuden gjort gældende, at der foreligger ansvar for Fællesskabet i henhold til en lovlig retsakt.

28 Det bemærkes i den forbindelse, at efter artikel 48, stk. 2, i Rettens procesreglement må nye anbringender ikke fremsættes under sagens behandling, medmindre de støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne.

29 En parts adgang til for første gang for Domstolen at fremføre et anbringende, der ikke er blevet fremført for Retten, er ensbetydende med en adgang til at forelægge Domstolen — der har en begrænset kompetence i appelsager — en mere omfattende tvist end den, der blev forelagt Retten. Under en appel har Domstolen således kun kompetence til at tage stilling til Rettens bedømmelse af de anbringender, der er blevet behandlet for den (jf. bl.a. dom af 28.5.1998, sag C-7/95, Deere mod Kommissionen, Sml. I, s. 3111, præmis 62).

30 I det foreliggende tilfælde er anbringendet om ansvar for Fællesskabet i henhold til en lovlig retsakt ikke blevet fremført for Retten. Der er altså tale om et nyt anbringende, der som sådant skal afvises.

31 Det første anbringende skal derfor dels afvises, dels forkastes som grundløst.

Det andet anbringende

32 Infrisa har med sit andet anbringende gjort gældende, for det første, at Retten har tilsidesat retten til forsvar og retten til en effektiv retsbeskyttelse og har forvansket beviser ved ikke i fornødent omfang at tage hensyn til og i al fald at undersøge hvert anbringende i lyset af de nye vurderingselementer, som Infrisa havde forelagt den ved skrivelse af 27. oktober 1997 i form af beslutning 97/513, 97/515 og 97/516. Det fremgår således af disse retsakter, at det ville have været muligt at gøre en undtagelse for varer under transport. For det andet udgør den omstændighed, at Retten traf sin afgørelse, uden at Infrisa's anmodning til

Kommissionen om for Retten at fremlægge udtalelserne fra Det Stående Veterinærudvalg, der lå til grund for vedtagelsen af disse beslutninger og den anfægtede beslutning, en tilsidesættelse af retten til en retfærdig rettergang.

33 Kommissionen har vedrørende det første anbringende anført, at beslutning 97/513, 97/515 og 97/516 er bevismidler, der er indgivet efter afslutningen af den skriftlige forhandling, og at de derfor skal afvises. Det er Kommissionens opfattelse, at der med dette anbringende i realiteten ønskes en fornyet bedømmelse af dette bevis og anbringendet skal derfor afvises, for Retten tog faktisk i præmis 42 i den appellerede kendelse stilling til de nævnte bevismidler. Under alle omstændigheder blev disse beslutninger, der blev vedtaget efter den anfægtede beslutning, udstedt i en anden sammenhæng end den, og kan derfor indeholde andre foranstaltninger uden at komme i strid med den.

34 Det skal hertil blot bemærkes, at Rettens vurdering af de beviser, der er fremført for den, ikke udgør et retsspørgsmål, og dermed ikke er undergivet Domstolens prøvelsesret i forbindelse med appellen, medmindre de er gengivet forkert, eller det fremgår af de fremlagt dokumenter, at Rettens konstateringer er materielt urigtige (jf. bl.a. dom af 2.3.1994, sag C-53/92 P, Hilti mod Kommissionen, Sml. I, s. 667, præmis 42, og af 4.3.1999, sag C-119/97, Ufex m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 1341, præmis 66).

35 Infrisa har ikke godtgjort, at Retten har gengivet de beviser, Infrisa har ført, forkert, men har alene gjort gældende, at Retten ikke har taget dem i betragtning. Men det fremgår uden videre af præmis 42 i den appellerede kendelse, at Retten har undersøgt disse beviser og er nået til det resultat, at de ikke ændrede den retsstilling, som blev konstateret gennem dens analyse.

36 Det andet anbringende skal for så vidt som det dermed er gjort gældende, at beviserne er forkert gengivet, forkastes.

37 Hvad dernæst anmodningen om at måtte fremlægge dokumenter angår bemærkes det, at efter artikel 21 i statutten for EF-Domstolen, kan Domstolen forlange, at parterne fremlægger ethvert dokument og meddeler enhver oplysning, som den finder ønskelig. Artikel 64, stk. 1, i Rettens procesreglement bestemmer, at foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse tilsigter at tilvejebringe de bedst mulige betingelser for sagens fremme, retsforhandlingernes forløb og bilæggelse af tvister.

38 Ifølge artikel 64, stk. 2, litra a) og b), i Rettens procesreglement har foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse navnlig til formål at sikre, at den skriftlige og den mundtlige forhandling forløber bedst muligt og at lette bevisoptagelsen samt at afklare de punkter, på hvilke parterne bør uddybe deres argumentation, eller på hvilke der er behov for bevisoptagelse. Efter artikel 64, stk. 3, litra d), og artikel 64, stk. 4, i Rettens procesreglement kan disse foranstaltninger foreslås af parterne på ethvert trin af sagens behandling og kan bestå i anmodning om fremlæggelse af dokumenter eller aktstykker vedrørende sagen.

39 Det skal i den forbindelse bemærkes, at selv om fjerde betragtning til den anfægtede beslutning nævner udtalelsen fra Det Stående Veterinærudvalg, som de påtænkte foranstaltninger var i overensstemmelse med, er det dog Domstolen, der efter en undersøgelse af betragtningerne til den anfægtede beslutning i præmis 64 i Affish-dommen fastslog, at disse betragtninger i sig selv klart viste, hvorledes begivenhederne før vedtagelsen af den anfægtede beslutning var forløbet.

40 På baggrund af denne analyse fra Domstolens side af grundene til vedtagelsen af den anfægtede beslutning kan Retten ikke antages at have begået nogen retlig fejl ved at afslå at foranstalte bevisoptagelse i overensstemmelse med Infrisa's begæring herom. Denne del af anbringendet skal derfor forkastes.

41 Det samme gælder fremlæggelsen af de udtalelser, der gik forud for vedtagelsen af beslutning 97/513, 97/515 og 97/516, som Retten, som nævnt i præmis 23 i denne kendelse, havde fundet uden betydning for sagens afgørelse.

42 Af det anførte følger, at det andet anbringende skal forkastes.

Det tredje anbringende

43 Infrisa har med det tredje anbringende kritiseret, at Retten i strid med artikel 14 i dens procesreglement traf afgørelse under deltagelse af tre dommere, selv om sagen tidligere var blevet henvist til en afdeling bestående af fem dommere, og selv om det i betragtning af dens betydning og de vanskelige retsspørgsmål, den havde givet anledning til, ikke længere var muligt at henvise den til en afdeling, der bestod af et mindre antal dommere.

44 Kommissionen har anført, at den nævnte bestemmelse skal forstås således, at Retten kan henvise en sag til behandling i en afdeling bestående af et højere eller et lavere antal dommere.

45 Artikel 14 i Rettens procesreglement har følgende ordlyd:

»Når sagens juridiske problemer, dens betydning eller særlige omstændigheder i øvrigt tilsiger det, kan sagen henvises til behandling i Rettens plenum eller i en afdeling bestående af et andet antal dommere.

Beslutningen om henvisning træffes på de i artikel 51 fastsatte vilkår.«

46 Ifølge artikel 51 i Rettens procesreglement kan den afdeling, som behandler sagen, til enhver tid foreslå, at sagen henvises til Rettens plenum eller til en afdeling bestående af et andet antal dommere.

47 Artikel 14 i Rettens procesreglement har således til formål at give Retten mulighed for at behandle sagerne i det forum, som efter de i denne bestemmelse angivne kriterier findes mest egnet. Artikel 14 kan imidlertid hverken efter sin ordlyd eller bestemmelsens formål forstås som værende til hinder for, at sagen eventuelt endnu en gang henvises til et forum inden for Retten bestående af et lavere antal dommere end det, der tidligere var tale om. Denne fortolkning støttes navnlig på anvendelsen af ordet »andet« i bestemmelsen.

48 Dette anbringende skal derfor forkastes.

49 Af det anførte fremgår, at det er åbenbart, at de anbringender, appellen støttes på, skal dels afvises, dels forkastes. Appellen skal derfor i medfør af procesreglementets artikel 119 forkastes.

Sagens omkostninger

50 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, som i medfør af artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Kommissionen har påstået Infrisa dømt til at betale sagens omkostninger, og da Infrisa har tabt sagen, bør selskabet pålægges at betale appelsagens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

1) **Appellen forkastes.**

2) **Industria del Frio Auxiliar Conservera SA (Infrisa) betaler appelsagens omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den 14. oktober 1999.

R. Grass

Justitssekretær

L. Sevón

Formand for Første Afdeling